

ההכרח להשיב בכוח את השד האסלאמי לבקבוק

ג'ון לואיס

הערת המחבר: מאמר זה עובד מתוך הרצאתי בכנס OCON (Objectivist Conferences) של מכון איין ראנד, בנושא "הג'יהאד נגד המערב", בבוסטון, מסצ'וסטס, ב-21 באוקטובר 2006.

אפשרויות לאירוע זה. גישה זו תוכיח לנו כי המשבר שבפנינו אנו ניצבים היום – סידרה של התקפות בעלות מוטיבציה גבוהה נגד לב הציוויליזציה – אינו ייחודי, אפשר להבינו ואפשר לשים לו קץ אם נרצה בכך.

בהתקפה האמורה נהרגים אלפי אמריקאים. ממשלות זרות, ידועות לנו היטב, תומכות בהתקפות כאלה זה שנים בחתירתן לאימפריה טוטליטרית בקנה מידה יבשתי. האש היוקדת ומניעה את הטבח היא אידיאולוגיה מיליטריסטית, דתית-פוליטית, הדוגלת במלחמה כהפגנת נאמנות לאללה, תובעת ציות מוחלט לדובריה וכופה את צויה על מיליוני אנשים. אלפי יחידים שעברו שטיפת מוח בנעוריהם, להוטים להשתתף בהתקפות התאבדות ורבים אחרים מוכנים למות בהכנעה ובהסכמה, אם יהא צורך בכך. חייל האויב הוא בעל מוטיבציה גבוהה, מוחו שטוף לחלוטין והוא מוכן למות למען אלוהיו ועניינו. ילדי האויב וחייליו משננים דברים כגון:

בשדה הקרב מציג צבאנו את אופיו האמיתי, כובש כל אימת שהוא תוקף, מנצח בכל מקום בו הוא פותח בקרב, על מנת להפיץ את מלכות אלוהינו בכל אתר ואתר, כך שהאויב יתמלא יראת כבוד כלפי סגולותיו האצילות.¹

הם מקבלים כציוויים מוסריים רעיונות כגון:

הילחמו והרגו את הכופרים בכל אשר תמצאו אותם, תפסו אותם, כתרו אותם, ארבו להם בכל תכסיס של מלחמה, אולם אם יחזרו בתשובה וינהגו על פי דרכנו, אזי קבלו

ה היסטוריון היווני תוקידידס, בכותבו אודות המלחמה הרת האסון שהרסה את עולמו, העיר הערה חשובה אודות הגורמים למאורעות היסטוריים: אפילו ישתנו הנסיבות, טבע האדם לא ישתנה; וגורמים אנושיים מסוימים – בעיקר גורמים מוסריים ופסיכולוגיים – הם שורש כל המלחמות. אנו יכולים לחלוק על תוקידידס באשר לזהותם של גורמים אלה ולפסול את השקפתו הפסימית אודות טבע האדם, אולם נפיק תועלת מהיענות לאתגר שהציב לנו, להתעלות מעל לנסיבות מיוחדות ולהתמקד בעקרונות הפעולה האנושית המשותפים לכל הזמנים. הבדלים בטכנולוגיה, פוליטיקה, או כלכלה יהיו תמיד משניים לרעיונות המניעים את התוקפנים לפתוח בהתקפות דמים ומחזקים – או מרסנים – את המתגוננים מפני התקפות אלה.

ברוח זו, נפתח בהתייחסות לאירוע שמימדיו נוראיים, התקפה קטלנית נגד אמריקאים, ונבחן שתי תגובות

ד"ר ג'ון לואיס מלמד היסטוריה באוניברסיטת אשלנד ועורך משנה של *The Objective Standard*. הוא בעל תואר Ph.D. בלימודים קלאסיים מאוניברסיטת קיימברידג' ועוסק במחקר בתחומי ההגות היוונית והרומית, היסטוריה צבאית והקשריהן לזמננו. מאמר זה ראה אור באתר <TheObjectiveStandard.com>, בחורף 2007, כרך 1, גיליון 4 ומתפרסם בזאת ברשותם האדיבה של המחבר וכתב העת, עם זאת אין *The Objective Standard* אחראי לדיוק התרגום.

אותם... הילחמו נגד מי שאינם מאמינים באללה ואף לא ביום הדין ואינם אוסרים את אשר אללה ומוחמד נביאו אסרו ואינם מצייתים לחוקי דת האמת.²

מיליוני אנשים מקבלים הוראות אלה כציוויים שאין לערער עליהם. התקפות ההתאבדות שלהם נמשכות זה שנים רבות.

כיצד על האמריקאים להגיב נוכח התקפה זו? תחת לחצים של שעת חירום קטלנית, על מנהיגי אמריקה לקבל החלטות חשובות ועל האמריקאים להחליט אם יתמכו בהחלטות אלה. הבה נבחן ונעריך שתי אפשרויות ונשאל באיזו מהן נשתמש.

כדי לקבוע מתווה לתגובה אפשרית אחת, הנשיא פונה אל העם האמריקאי ומוזהה את מדינות האויב המעורבות. הוא מבקש ומקבל מן הקונגרס אישור להכרזת מלחמה רשמית. הוא מבטיח להשיג ניצחון מהיר ככל האפשר, יעד שאותו הוא מגדיר ככניעה ללא תנאי של משטרי האויב והתנערותם העקרונית ממלחמה.

האמריקאים פותחים בהתקפה נמרצת על מרכז הכוח של האויב. גלי מפציצים משמידים עשרות ערי אויב. אספקת המזון שלו מנותקת, רוב צבאו מושמד, מפעלי התעשייה שלו מופצצים, ספינותיו טבועות, נמליו ממוקשים – אזרחיו הרוסים מבחינה פסיכולוגית. בלילה אחד מתים מאה אלף אזרחים בסופת-אש בעיר הבירה שלו. האמריקאים מטילים כרוזים המודיעים לאוכלוסייה האזרחית אלו ערים עלולות להיות הבאות בתור. האזרחים מוצפים בתעמולה של ממשלתם המבשרת להם כי הם מנצחים במלחמה – ולמרות זאת הם מתכווצים מפחד ובחוסר אונים בעוד המפציצים האמריקאים מחריבים את בתיהם.

אחד הגנרלים שלנו מכריז על יעדו האישי: "להרוג את המנוולים". אנו קוראים למסענו הסופי נגד האויב, "מבצע גשם כבד". כוח בסדר גודל מכריע מתכנס על גבולות האויב, בשעה שאלפי מפציצים אמריקאים כותשים את עריו. הנשיא ושני בעלי ברית זרים מפרסמים אולטימטום בזו הלשון:

השימוש המלא בכוחנו הצבאי, המגובה בנחישותנו, פירושו הרס מוחלט ובלתי נמנע של כוחות צבא האויב וחורבן מוחלט ובלתי נמנע של ארץ מולדתו...

הגיעה השעה שבה על מדינת האויב להחליט אם תמשיך להיות נשלטת על ידי אותם יועצי-רע עקשנים ושוחרי מלחמה אשר שיקוליהם הקטלניים הביאו אותם אל סף ההכחדה, או שתלך בדרך התבונה...

להלן מוצגים תנאינו. לא נסטה מהם. אין להם חלופות. לא נסבול שום דיחוי...

יש למחוק לעולם ועד את שלטונם והשפעתם של מי שהונו והטעו את הציבור לפתוח בכיבוש העולם, הואיל ואנו דורשים בכל תוקף כי לא יהיה סדר חדש של שלום, ביטחון

וצדק עד אשר יגורש המיליטריזם חסר האחריות מן העולם...

ייכנו חופש הדיבור, הדת והמחשבה וכן כבוד לזכויות אדם יסודיות...

אנו קוראים לאויב להכריז עתה על כניעה ללא תנאי של כל כוחותיו המזוינים ולספק בטחונות ראויים ומתאימים לרצונם הטוב בפעולה כזו. החלופה היא חורבן מוחלט ומיידי.³

כאשר האויב מסרב לאולטימטום, מוטלות פצצות אטום על עריו. האויב נכנע ובכך מכיר במציאות של תבוסתו ומקבל החלטה מדינית לחדול מלחימה. הוא פוקד על חייליו הסרבנים להניח את נשקם. הצבא האמריקאי כובש את המדינה המובסת. אנו מטילים צנורה על התקשורת, אוכפים רפורמות בבתי הספר, מפרקים קרטלים כלכליים, מוחקים את השפה המיליטריסטית מן השיח בכל הדרגים, וכותבים חוקה מדינית שאותה הם אנוסים לקבל. אנו אומרים להם בהפגנתיות ובפומבי כי הם מובסים וכי אין לנו כל מחויבות כלפיהם. כאשר הם צפויים לרעב אנו מזכירים להם כי הם עצמם אשמים בסבלותיהם. אנו מחייבים אותם בתשלום עבור הוצאות רבות של הכיבוש. אין הם מקבלים ולו פרוטה של סיוע עד שיפגינו את כניעתם המוחלטת, בדיבור ובמעשה, כולל התכחשות לאידיאולוגיה המיליטריסטית שהייתה המניע להתקפותיהם.

מתקפה בעלת-עקרונות, כוללת וללא-רחמים, היא תגובה אפשרית אחת להתקפה השפלה. עתה, נתייחס לתגובה שניה, שונה בתכלית.

הנשיא פונה לאומה, מזהה את האויב כאותם אנשים המעורבים בהתקפה, ומגדיר אותם על פי השיטות שבהן השתמשו. הוא אינו יוצא בהכרזת מלחמה כלשהי, אולם מבטיח להנהיג אותנו לניצחון במלחמה בה הוא מתכוון לפתוח, אשר, לדבריו, תהיה מלחמה ארוכה. הוא מגדיר ניצחון כהנחלת דמוקרטיה למדינות העומדות מאחורי ההתקפות. שבוע לאחר מכן הוא מזכיר לנו כי מי שמקיימים את דתם של התוקפים "צריכים להרגיש בנוח" באמריקה.⁴ כעבור חודשיים הוא מזמין מנהיגים של אותה דת לפגישה של תפילה משותפת בבית הלבן.⁵

מנהיגיו מבינים כי לתוקפים יש בסיסים במדינה עניה ומבודדת ולכן אנו פולשים לאותה מדינה ומגרשים את ממשלתה אל ההרים. אנו קוראים למערכה שלנו "מבצע צדק אינסופי", אולם כאשר חסידי דתם של התוקפים מתולוננים, אנו משנים את השם ל"מבצע חירות מתמדת". אנו מטילים פצצות, אך הן מונחות בדיוק, כדי למנוע פגיעות באזרחים ובבנייני דת. רבים ממפציצינו מטילים מזון. האויב נמלט למדינה שכנה, הנשלטת על ידי דיקטטור חמוש בנשק גרעיני. אנו מכנים אותו "בעל ברית" שאת גבולותיו אין אנו חוצים. בתוך גבולותיו של "בעל הברית",

בתי ספר מכשירים עוד ועוד תוקפים, הזורמים אל מעבר לגבולות, גורמים למעשי טבח נוספים והורגים עוד אמריקאים.

בחיפוש אחר דמוקרטיה ובעקבות רצוננו העז לשחרר עמים זרים מדיכוי, אנו תוקפים ומדיחים דיקטטור אחר באזור. בריון חילוני זה, שאותו חימשנו בעבר, לחם מלחמה ממושכת נגד מדינה שכנה המבוססת על אותה אידיאולוגיה עוינת המניעה את מי שתקפו אותנו. בני העם ששחררנו מעולו כוננו ממשלה המבוססת על אותה אידיאולוגיה עוינת – שאותה אנו מתירים, שהרי מטרתנו הייתה לאפשר להם לבחור – והם הידקו את קשריהם עם מדינות אחרות המבוססות על אידיאולוגיה זו. אחד הגנרלים שלנו הכריז על השקפתו האישית אודות מטרתנו: לחזק את האויב "ביכולת להתפשר על יעדיהם הפוליטיים, להסתגל למחלוקות הכיתתיות שלהם ולהפגין לעם הפשוט כי ממשלה דמוקרטית מרכזית יכולה לשרת את צורכיהם."⁶ קראנו למערכה זו שלנו "מבצע חירות להם".

אנו פועלים מתוך איפוק רב, קובעים כללי לוחמה המגבילים שימוש בכוח מצד צבאנו. אנו מתנצלים במקרים שאנו פוגעים באזרחים, מעמידים לדין את חיילינו אם הם משפילים שבויים, מציבים כתבים ביחידות צבאיות כדי לפקח על פעולותיהן ושולחים עורכי דין עם חיילינו כדי לוודא שהם "פועלים לפי הכללים". בשעה שבבויים אמריקאים נערפים מול מצלמות הטלוויזיה, אנו לא סוגרים את השידורים ואיננו תוקפים את הממשלות המממנות אותם. אנו מחפשים אחר הרוצחים המסוימים. כאשר האויב משיג תחנות כוח גרעיני, אנו מתייחסים אל המדינה המספקת לו את התחנות כאל "ידידה" ו"בעלת ברית". כאשר האויב משתמש בבנקים כדי לממן את מלחמתו נגדנו, אנו פונים אל עורכי הדין שלנו כדי "להקפיא את נכסיו" אולם אין אנו פונים אל הגנרלים שלנו כדי להשמיד את הונו. אנו מזכירים ללא הרף לבני עמו כי מלחמתנו אינה נגדם אלא נגד "קיצונים" אשר "חטפו דת נפלאה".

ובכן, באיזו משתי התגובות עלינו לבחור? האם בהתקפה כללית ללא-רחם או בגישה המאופקת, הדיפלומטית, הצבאית-למחצה? הבה נשקול אותן על פי כמה רעיונות המקובלים כיום.

ראשית, אומרים לנו היום כי רק כוח "מידתי" כביכול הוא הדבר הראוי בדרך כלל. אנו חייבים לנהל "מלחמה צודקת", המבוססת על עקרונות מוסר אלטרואיסטים, משתמשת בכוח מוגבל בקפידה למטרות מוגבלות בקפידה, מכוונת לטובת האחרים. רווחתם של האחרים – לרבות בני עמו של האויב – חייבת להיות בראש מעיינו והדבר מחייב איפוק-עצמי חמור מצדנו. אין משמעות לעובדה שהאויב אינו נוהג כך בהורגו את אנשינו. על פי השקפות מוסריות אלה עלינו לראות את טובתם של האחרים כערך

מוחלט ללא קשר לתוצאות; עלינו לגלות נכונות לסכן את חיי חיילינו כדי להגן על אזרחי האויב, אף שהם מסייעים תכופות ללוחמי האויב. התקפה צבאית מצדנו לצורך הגנה-עצמית תחרוג מגבולות של "מלחמה צודקת". זו החוכמה המקובלת.

ההתחייבות המוסרית להשתמש בכוחנו רק ברמות מוגבלות ותמיד לטובתם של אחרים מעוררת שתי שאלות: מהו השיעור הנכון של כוח מוגבל? ומה יוצר את טובתם של אחרים? התשובות לשתי שאלות אלה מצויות במתודולוגיה של הפרגמטיזם (כלומר, עשיית מה ש"עובד" באותו רגע) ובמוסריות של האלטרואיזם (כלומר, המוסריות של "אחרים"). אנו נשתמש בשתי עמדות פילוסופיות מקובלות אלה כדי לכוון את תגובתנו כלפי המתקיפים אותנו.

בהתאם לעקרונות אלה יהא עלינו לקבוע את המדיניות והאסטרטגיה שלנו על פי כל מקרה לגופו. פעולותינו תהיינה פרגמטיות וסתגלניות, תלויות בנסיבות מקומיות ובהסכמתם של אחרים. השיעור הנכון של כוח הוא זה שאינו מרגיז יתר על המידה את האויב; אם נשתמש בכוח מופרז, אנו עלולים לגרום לעלבון ולתשוקת-נקם בקרב האויב, אשר יטפח דור חדש של חיילי אויב. לפי השקפה זו, עלינו להגיב ברחמים ובהבנה, לפתוח ב"דו-שיח" עם האויב, לבנות תחנות כוח ולחפור בתי שימוש בארצו במקום לתקוף אותו. דבר זה, כך אומרים לנו, "יכבוש לבבות ונפשות". בהתבסס על שיקולים מעשיים ומוסריים אלה יש לדחות את האפשרות הראשונה של התקפה כללית; התגובה המאופקת היא הטובה ביותר.

שנית, אומרים לנו כי אסור לנו להכריז מלחמה נגד מדינה, אלא רק נגד מנהיגותה או נגד בני בליעל מסוימים. רוב האנשים אינם רוצים במלחמה; יש "רעב כל-עולמי לחירות", ואנשים יקדמו את פנינו בפרחים אם "נשחרר" אותם מדיכוי. אומרים לנו כי "חופש" הוא "מתת האל לכל האנשים" וכי "ייעודנו" הוא ליצור את התנאים שבאמצעותם יוכלו אחרים לאמץ מתת זו. חירותם – כלומר, דמוקרטיה – היא המקור לביטחוננו; והגנת "זכותם" של אחרים לבחור – ולא הבסתם – חייבת להיות מטרתנו. עלינו להעניק להם את החופש לכוון כל ממשלה שירצו, אפילו קרובה למשטרים של תוקפינו, אם זו מבטאת את שאיפותיהם הדמוקרטיות. שוב, יש אפוא לפסול את התגובה ההתקפית; הגישה המאופקת היא הברירה היחידה שלנו.

שלישית, אומרים לנו כי מתקפה מוכרעת אינה מכבדת את התרבות של מדינה זרה. כל התרבויות שוות, כך מלמדת אותנו הרב-תרבותיות, ויש לכבד כל תרבות במידה שווה. אם נטען לתחושת עליונות על תרבויות אחרות, נגלה בכך "דעה קדומה יורוצנטרית" שאינה מכירה בצורות הגיון "רבגוניות" וביחסיותם של כל הערכים. לפי

ומבוססת על עקרונות המכוונת להשגת ניצחון פרו-אמריקאי מתוך אינטרס-עצמי נחוש. התגובה השניה, הגמישה, היא שוב הבחירה הנכונה – על פי הפרגמטיזם. האלטרואיזם מוביל לאותה מסקנה. להילחם למען תועלתנו העצמית – להעדיף את חיינו על פני חייהם של אויבינו – הוא צעד הזוכה היום לגינוי כללי ולהוקעה כאנוכי ולפיכך "בלתי מוסרי". מלחמה מוסרית, על פי האלטרואיזם, היא מלחמה שיש להילחם מתוך הקרבה-עצמית, למען טובתם של אחרים, במיוחד למען החלשים. רק באמצעות מדיניות של סיוע לאחרים יכולים אנו להתעלות לטוב המוסרי. גם פעולה צבאית מוגבלת ומרוסנת היא רעה, אם ננקטה למען תועלתנו העצמית. לפי השקפה זו כוח חזק הוא טוב רק כאשר הוא מכיר בתביעות המוסריות של הנזקקים – אפילו הם האויבים ותומכיהם. הדרך לשלום אינה באמצעות ניצחון, מאחר שאלטרואיזם ("אחריות") אינו יכול להתקיים על תבוסת האחרים. "הנתיב אל המחר" עובר דרך הקרבת רווחתנו, ערכינו וחיינו על מזבח צרכיהם של אחרים – אפילו הם מאיימים עלינו. שוב, חירותם חייבת להיות מטרתנו – שגשוגם חייב להיות ייעודנו – אם ברצוננו להיות "טובים".

פרגמטיזם ואלטרואיזם מכתיבים את מדיניות החוץ של ארה"ב היום – ומזה יותר מחמישים שנה. להיות מעשי פירושו להיות פרגמטי ולהיות נורמלי פירושו להיות אלטרואיסט – אלה הן הנחות היסוד הבלתי מעורעות. לפיכך, תגובה של התקפה כללית תהיה אסון מוחלט – מבחינה פרגמטית מכיוון שהיא דבקה בעקרונות למרות המציאות המשתנה בהתמדה, ומבחינה נורמלית משום שהיא חותרת להבסת האויב ולא לתועלתו. על פי הפרגמטיזם והאלטרואיזם, הברירה היחידה שלנו היא הגישה המדודה, המידתית והמרוסנת.

סטודנטים להיסטוריה יזהו כמובן כי ההתקפה ושתי התגובות שהצגתי אינן סברות כרס. התקפה כזו הונחתה על אמריקה פעמיים תוך שני דורות וכי שתי התגובות כבר נוסו. על פי הפרגמטיזם והאלטרואיזם היתה התגובה הראשונה אמורה לגרום להסלמת פעולות האיבה ולדור חדש של מלחמה נגד אמריקה ואילו התגובה השניה אמורה היתה לשים קץ להתקפות. התוצאות, לעומת זאת, היו מנוגדות לחלוטין. הבה נבדוק את הסיבות לכך.

ב-7 בדצמבר 1941, הותקפנו על ידי יפן, מדינה שנשלטה על ידי אידיאולוגיה מיליטריסטית ודתית שחתרה לאימפריה אלוהית. חייליה היו שטופי-מוח ועד מהרה השתמשו בטקטיקה של התאבדות. אנו בחרנו בתגובה התקפית אכזרית. אחרי שלוש שנים ושמונה חודשים נכנעו היפנים לאחר שארצם היתה לעיי חורבות ובני עמם רעבו ללחם. חמש שנים אחרי ההתקפות היתה ליפן חוקה שבה קובע סעיף 9 המפורסם: "העם היפני מוותר לנצח על

האלטרואיזם, פירושו של דבר הוא כי תרבויות אחרות ראויות ליותר כבוד מאשר תרבותנו, מאחר שעלינו לכופ את אנשינו ומשאבינו לצורכיהם של האחרים, אפילו אותן תרבויות מתנגדות באורח פעיל לאינטרסים העצמיים האנוכיים שלנו. על פי הפרגמטיזם, כיבוד "זכותם להגדרה עצמית" במקום הבסתם יגרום להם להרגיש טוב יותר וכך ישכך לרגע את האלימות. יש להכשיר את חיילינו לכבד את ההבדלים התרבותיים ביניהם לבין האויב. כאשר חיילי אויב נופלים בשבי, למשל, יש לתת להם ספרים האוהדים את עמדותיהם ולאפשר להם לקיים את טקסיהם התרבותיים-דתיים. (יש ליישם את אותה אסטרטגיה בתוך אמריקה, נגד אנשים הדוגלים באידיאולוגיה של האויב. שוטר אמריקאי סיפר לי לאחרונה כי הוא עובר "הכשרה ברגישות" כדי "להבין" ו"לכבד" את הבסיס התרבותי של האלימות המשפחתית המשתוללת בשכונה שבה הוא מסייר. הוא מזהר להימנע מ"אימפריאליזם תרבותי" ומ"גזענות", מחטא המחשבה כי התרבות האמריקאית נעלה יותר מכיוון שהיא אוסרת על הכאת נשים. איש מקולורדו שנשפט למאסר בשל שיעבוד של אשה אינדונזית, אמר לשופט: "כבודו, אינני מתנצל, מאחר שאיני יכול להתנצל על דברים שלא עשיתי ועל פשעים שלא ביצעתי. המדינה היא שהפכה את ההתנהגויות [הדתיות] הבסיסיות האלה לפשע." האיש טען שהתנהג אל האשה בצורה שכל משפחה השותפה לאמונותיו התרבותיות הייתה נוהגת בבת – על ידי נעילתה במרתף.⁷

על פי הרב-תרבותיות, מתקפה צבאית חמורה היא תועבה. עלינו לאפשר לאנשים מתרבויות אחרות להביע את "זהויותיהם התרבותיות" – בין שהן כרוכות באכילת פלאפל או בקריאות "מוות לאמריקה" ובין שהן כרוכות בפיצוץ בניהם במסעדות ישראליות. אם נעיר כי בשל כל אלה אי אפשר לפתח גישה בעלת עקרונות לטיפול במשבר הולך ומעמיק, יש לפילוסופיה של הפרגמטיזם הסבר. השקפת העולם המעשית טוענת כי המציאות מלאה בלבול וסתירות; על מנת לטפל במציאות המשתנה בהתמדה, אנו זקוקים לגמישות ולא לעקרונות קשוחים. להיות בעל עקרונות פירושו להיות "אידיאולוג" קשוח. להיות מעשי פירושו לזרום עם "ההשתנות המתמדת" שמסביבנו, להגיב לטווח המייד, לנהל מו"מ בכל נקודת מפנה, להתפשר עם הכל ועל הכל. אנו צריכים להגיב לכל מצב כמצב ייחודי, כאירוע מיוחד, ללא קשר לאירועים אחרים. אין להפיק לקחים מן ההיסטוריה; גם העולם שלפני חמש שנים שונה באופן יסודי מן העולם שבפנינו אנו ניצבים עתה. פוליטיקה היא כולה ניסוי וטעייה.

שמה עלינו לנסות "דיפלומטיית-מעבורת", משמע, לפייס דיקטטור אחד פה, לשחד דיקטטור אחר שם, לעשות עסקאות עם אחדים, לפנות ל"בעלי ברית" בבקשות "להפעלת לחץ" על אחרים. העיקרון המוחלט היחיד הוא כי אסור לנו בשום אופן לפתוח בפעולה צבאית ממוקדת

שחרר מן הכלא ביוני 2006, מטיף עתה בגלוי להחלת האסלאם על אינדונזיה.

אנו תובעים מדינה אסלאמית ולא צורה כלשהי של אסלאמיזציה של החברה. אנו רוצים שהמדינה תהיה אסלאמית, עם מנהיגים אסלאמיים שיש להם אומץ ורצון להחיל את החוק האסלאמי במלואו...

אנו רוצים מדינה אסלאמית אשר בה חוק האסלאם אינו קיים רק בספרים אלא נאכף בחישוב. אין מקום להתיעצות דמוקרטית. החוק האסלאמי ערוך וקבוע, למה אפוא לדון בו? יש רק ליישם אותו!

ממש בימים אלה אנו מכינים טיוטה משלנו לתיקונים חוקתיים עבור אינדונזיה, את המסגרת למדינה אסלאמית אינדונזית שבה חוקי האסלאם נאכפים. על האינדונזים להבין כי אין מדינה אסלאמית ללא אכיפת חוקי האסלאם.⁸

זו היא הטוטליטאריות האסלאמית – מדינת אסלאם – שלטון החוק האסלאמי – והיא מתעוררת. בשעה שכהן-דת זה זומם מדינה אסלאמית, ילדים במדינות אסלאמיות לומדים כי יהודים נולדים מחזירים ומקופים וכי ישראל היא "שטח כבוש" ומותר להתקיף אותה, כסייג ל"דעה קדומה" אנטי-מוסלמית כביכול. בתוך אמריקה, מנהיגים של מדינות עוינות נושאים נאומים אודות בניית "גשרים של הבנה" תוך שהם בונים פצצות אטום מעבר לים.⁹ חסידי האסלאם טוענים בטלוויזיה הלאומית, מעל במות-הטפה ובמשרות קבועות באוניברסיטאות, כי הם קורבנות של רדיפה.

בינתיים מעמיק מצב המצור בתוך אמריקה מדי יום. אנו מנוצחים במלחמה באמצעות מיסוד האובדן של חירויותינו. בנפשם של אנשים רבים, האסטרטגיה ה"התקפית" כביכול של ממשל בוש ערערה את עצם הרעיון של מלחמה התקפית באמת, למען אינטרס-עצמי של ארה"ב אשר לה התחייב הממשל ואחר כך עשה אותו פלסטר. חיילינו שבים הביתה נכים או מתים והאשמה מוטלת על התוקפנות הצבאית ולא על ההססנות. כדי לפצות על החולשה מעבר לים, אנו בונים גדרות מחושמלות ומחסומי ביטחון כדי להיבדל מן העולם ומאמצים את האידאל מימי הביניים של ערי-חומה הנתונות לאיום קבוע של תקיפה, במקום להרוס את מקור האיומים הללו.

בקצרה, הגישה השניה, האלטרואיסטית, הפרגמטית, נכשלה. בחמש השנים שחלפו מאז ה-11 בספטמבר, המניעים שמאחורי ההתקפות האסלאמיות לא דוכאו – וזהו הכשלון האמיתי של מדיניות זו. מספר ההתקפות אינו אמת מידה להצלחה או לכשלון. חסידי האסלאם הטוטליטארי נותרו ללא פגע מבחינה פיזית, מחוייבים מבחינה רוחנית ומחוזקים מבחינה פוליטית. התנועה האסלאמית הטוטליטארית עודנה מופצת במרץ גם ללא הפיקוד המרכזי החזק שהיה בעבר לאל-קעידה, ונראה כי

מלחמה כזכות ריבונית של אומה... זכותה של המדינה למצב מלחמה לא תוכר."

ששים שנה לאחר שארה"ב שמה קץ לשני דורות של לוחמה תוקפנית יפנית, נותרה יפן חופשית, יצרנית וידידותית לאמריקה. היפנים לא זנחו את מסורותיהם ואיש לא דרש מהם לעשות זאת, אלא שהם אינם משתמשים בהן כדי להרוג ולשעבד אחרים. במקום לחתור לחורבנו הפכה יפן לבעלת ברית מדינית נאמנה, למתחרה קשוחה בשוק החופשי וליצרנית כלכלית רבת ערך. במקום לבנות פצצות ומטוסי קרב כדי להתקיפנו, בונים היפנים מכוניות ומחשבים התורמים רבות לרמת החיים הגבוהה שלנו.

בניגוד גמור לכך, הברירה השניה – התגובה הצבאית המוגבלת, האלטרואיסטית, הפרגמטית – היתה הגישה הבסיסית של ממשל בוש להתקפות ה-11 בספטמבר 2001. ומהן התוצאות?

אפגניסטן ממשיכה לסבול מהפצצות של שאהידים קדושים שאומנו בפקיסטן – דיקטטורה בעלת חימוש גרעיני שאנו הצבנו אותה מחוץ לתחום עבור כוחותינו. ההתקוממות בעיראק נמשכת והמיליציות השיעיות שאינן מרוסנות עוד על ידי צדאם חוסיין או על ידינו, גדלות וממלאות את הריק הפוליטי. איראן מתחזקת, הנהגתה הפונדמנטליסטית קולנית יותר מתמיד, תוכניתה הגרעינית גלויה ומתרחבת. ערב הסעודית – בעלת בריתנו כביכול – מממנת בתי ספר דתיים המלמדים שנאה למערב ומכשירים זרם בלתי פוסק של שוחרי ג'יהאד. אנו משלמים שני מיליארד דולר מדי שנה כמענק למצרים כדי שתימנע מלתקוף את ישראל. סודן עוסקת בהשמדת-עם תחת שלטון תאוקרטי ואילו סומליה, ניגריה ומדינות אחרות הולכות בדרכה וכהני הדת השבטיים מטיפים את החוק האסלאמי תחת כל עץ רענן. סוריה – דור שני של "ביריונוקרטיה" שעמדה על סף קריסה לפני כמה שנים – שבה לתחיה והתחזקה. חיזבאללה השתלט על דרום לבנון. רצועת עזה היא מובלעת טרור חדשה תחת שלטון החמאס, כת-טרור שנבחרה באופן דמוקרטי. האחים המוסלמים מנצחים בבחירות במצרים. קבוצות אנטי-מערביות קיצוניות אחרות מנצחות בבחירות ומערערות ערכים מערביים מספרד ועד אינדונזיה. ברחבי העולם – לרבות בקנדה, אנגליה וארה"ב – זוממים תאים מוסלמים עוד התקפות ומתכננים השתלטויות פוליטיות, תוך שהם מסתתרים תחת הגנות חוקתיות שאותן הם נשבעו להרוס. מי שמעז לגנות את האסלאם או למתוח עליו ביקורת, עלול להיות אנוס לרדת למחתרת למשך כל חייו, מפחד מרצח שנגזר עליו בפסק-הלכה דתי.

חמש שנים אחרי ה-11 בספטמבר ובניגוד מוחלט למצב ביפן חמש שנים לאחר פרל הארבור, איש-דת אסלאמי, אבו-באכר בא'אסיר (Ba'asyir), מורה בבית-ספר אסלאמי ביאוורה ורוצח פגיעו הפיצוץ בבאלי בשנת 2002 אשר

הסיבות שביגן השימוש בכוח פיסי הוא רע הן הסיבות שביגן השימוש בכוח פיסי כתגמול הוא צו מוסרי. אם חברה "פציפיסטית" מוותרת על השימוש בכוח כתגמול, היא תישאר חסרת אונים, נתונה לחסדי של הבריון הראשון שיחליט להיות בלתי מוסרי. חברה כזו תשיג את ההפך מכוונתה: במקום לבטל את הרוע, היא תעודד ותתגמל אותו.¹⁰

דברים אלה נכונים במיוחד במלחמה נגד הטוטאליטריות האסלאמית. התוצאה של כשלוננו להגיב מיידית על התקפות אלה היא בדיוק מתן עידוד ופרס לתנועה זו. הענקנו לה מקלט בטוח, אפשרנו לה לטעון לניצחון בתוקף עצם המשך קיומה, פנינו אל חסידיה המפיצים רעל אנטי-אמריקאי וחיזקנו את מי שרוצים להגביר את המלחמה נגדנו. הפתרון הוא לוותר על פיוס אלטרואיסטי ופשרה פרגמטית, להכיר בערך עצמנו ולהגן על חיינו בזכות. אנו חייבים להביס את האויבים האלה, ואנו יכולים לעשות זאת.

רק לאחר שנבין כי אנו חייבים להביס את אויבנו נוכל לשאול כיצד. הבחנה זו חשובה ביותר כי שאלת הצדק המוסרי קודמת מבחינה הגיונית ופסיכולוגית לכל שאלה של אסטרטגיה או טקטיקה. אם אין אנו מבינים כי עלינו להביס אותם – אם אנו סבורים שאנו רעים כמוהם או כי יש להם תלונות לגיטימיות המצדיקות את התקפותיהם, או שאנו יצרנו מצב הדורש מבחינה מוסרית כי אנו נפצה אותם – אזי היעדר ביטחון עצמי מוסרי מצדנו יחליש את המוטיבציה שלנו להילחם. אולם העובדות אינן מצדיקות מסקנה כזו. אנו צודקים מבחינה מוסרית וחסידיו הטוטאליטריות האסלאמית הם הרעים – לא רק בשיטותיהם, אלא, באופן בסיסי יותר, בערכיהם ובמטרותיהם. יש לנו אחריות מוסרית להביס אותם – אם חפצי חיים אנחנו. אנו יכולים וחייבים לגשת למלחמה זו בביטחון עצמי מוסרי של מי שנלחמים למען הציוויליזציה עצמה – למען התנאים הבסיסיים שבהם תלויים חיי האדם – כי היא המוטלת על כף המאזניים. מתוך ביטחון כי עלינו לנצח, כיצד על ממשלתנו להתעמת מול הטוטאליטריות האסלאמית? ניעזר שוב בתבוסת יפן ב-1945 כתקדים היסטורי רלוונטי.

שני העימותים נבדלים זה מזה מבחינה פוליטית וצבאית ותהא זו טעות להפיק לקחים טקטיים מ-1945 ולהחילם ישירות על העימות הנוכחי. הבדל אחד לדוגמה: לאמריקאים ב-1941 לא היתה יכולת צבאית להתקיף את יפן באופן ישיר ומכריע (כפי שעשו זאת כמה שנים לאחר מכן). לא יכולנו להפציץ את יפן או להביס במהירות את הצי שלה. נאלצנו להשתמש בטקטיקה איטית של חי"ר וב"דילוג מאי לאי" שאינה נחוצה עוד היום. כושר ההמצאה האמריקאי יצר התפוצצות של טכנולוגיה ואפשרויות של טקטיקה שעד אז איש לא חלם עליהן

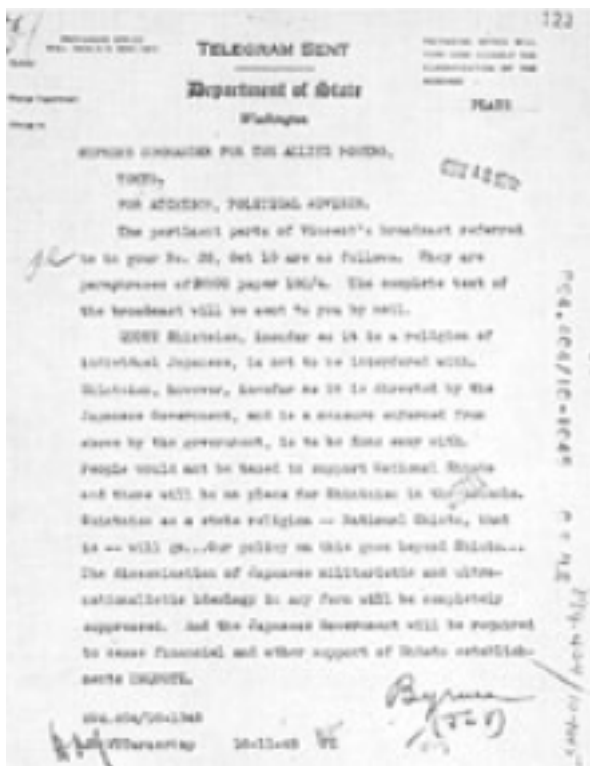
הגיהאד פורץ כמעיינות נפט במקומות אקראיים לכאורה, מתוך לחץ פנימי של זרם תת-קרקעי. השלמתנו עם פרגמטיזם, המדיניות קצרת הטווח של ניסוי וטעיה הדוחה עקרונות באופן עקרוני – ועם אלטרואיזם, המוסריות של הקרבה עצמית – אינה מאפשרת כל תוצאה אחרת. הסיבה לכשלון זה היא כי כל רעיון שבו השתמשנו כדי להעריך את האפשרויות שלנו הוא מוטעה. בכל מקרה, היפוכה של "החוכמה המקובלת" כיום הוא הנכון.

- מתקפה חזקה אינה יוצרת אויבים; היא מביסה אויבים קיימים. אלמלא כן, היינו נלחמים היום במחבלים מתאבדים גרמנים ויפנים, בעוד שצפון קוריאה – שלא נוצחה על ידי ארה"ב – היתה שוחרת שלום, משגשגת וחופשית.
- עוני אינו "הסיבה השורשית" למלחמות. אילו היה כך, היו מקסיקנים עניים מתקיפים את אמריקה ולא מתחננים לקבל עבודה ברשת חנויות "וול-מארט".
- דמוקרטיה אינה הדרך לחירות – לא עבור היוונים שתמכו בהריגתו של סוקרטס, לא עבור הרומאים שהיללו את קיסר, לא עבור הגרמנים שבחרו בהיטלר.
- תרבות של עבדות והתאבדות אינה שווה לתרבות של חירות ושגשוג – לא בעיני מי שמייחסים ערך לחיים.
- העולם אינו שטף של סתירות וניגודים שבו עקרונות אינם פועלים. אילו כך היה, חוק הכבידה לא היה פועל, חיסונים לא היו משפיעים, ולאיש לא היתה זכות על חיי.
- להיות מוסרי אין פירושו הקרבה למען אחרים, אלא פירושו קבלת העקרון האמריקאי של "חיים, חירות וחתיירה לאושר" – וחיים למען עצמך.

ההיסטוריה ברורה: הפעלת כל הכוח נגד רוצחים קנאים הוא מעשי ומוסרי כאחד. הוא שהוביל אותנו לשתיה ההצלחות החשובות ביותר שלנו במדיניות חוץ – התבוסות של גרמניה ושל יפן ב-1945 – ולשלום קבע עם המדינות שאותן אנו מקבלים כמובן מאליו היום. דרך זו היתה מעשית ומוסרית אז ועודנה מעשית ומוסרית גם עתה, בהיותה אישור והגנה על החיים והציוויליזציה.

אנשים המכבדים זכויות, שאינם יוזמים שימוש בכוח נגד אחרים, יש להם זכות להגן על עצמם למען עצמם – מכיוון שיש להם זכות לחיות. כדי לעשות זאת, עליהם לפנות אל אויביהם בדרך מבוססת על עקרונות ועל אינטרס-עצמי. איין ראנד, במסה על אופיה של ממשלה, ציינה קשר חיוני בין זכותו של אדם לחיים לבין זכותו להגנה עצמית:

התוצאה ההכרחית הנובעת מזכותו של אדם לחיים היא זכותו להגנה עצמית. בחברה תרבותית, מותר להשתמש בכוח רק כתגמול ורק נגד מי שיוזמים את השימוש בו. כל

מברק של מזכיר המדינה ג'יימס בירנס (Byrnes) המעביר את הערותיו ברדיו של ג'ון קרטור וינסנט (Vincent), ראש המשרד לענייני המזרח הרחוק, אל המפקד העליון של כוחות בעלות הברית ביפן. מתוך: W.P. Woodard, *The Allied Occupation of Japan, 1945-1952 and Japanese Religions*, Leiden: E.J. Brill, 1972.

נאותה היא להגן על זכויות אזרחיה – על חירותו של כל אזרח לחשוב ולפעול לפי מיטב שיפוטו – על ידי שימוש בכוח לשם תגמול לפי הצורך, נגד פושעים ופולשים זרים. ממשלה המפנה את כוחה נגד אזרחיה ובמיוחד כדי לכפות עליהם דוקטרינה אידיאולוגית, משעבדת את זכויות הפרט לדרישות המדינה. בכך יש העדפה של המדינה על פני הפרט והיפוך של עצם תכליתה של ממשלה. העדפת טובת המדינה היא הרוצח הגדול ביותר בהיסטוריה. לעומתה מתגמדות כל התקפותיהם של פושעים, מאחר שהיא מונעת על ידי אידיאולוגיה פוליטית מיסטית. מאחר שחסידי העדפת המדינה טוענים לסמכות העומדת מעל לזכויות האדם – בין שמדובר בגזע העליון של הפיהרר, בדיאלקטיקה של הקומוניסטים או באלוהים של התיאוקרטים – אין הם מכירים בעקרון של זכויות הפרט או בהיות האנשים אדונים לעצמם עלי אדמות; במקום זאת הם תובעים את הזכות לשלוט באנשים ולהרוג ללא עונש את כל מי שאינו מציית לאידיאולוגיה או למשטר.

האינדונזים שנזכרו לעיל – וכולנו – חייבים להבין כי אין הכרה בזכויות הפרט, אין חוקה לגיטימית ולפיכך אין חופש על פי חוקי הדת בכל צורה שהיא. אופיו הטוטליטרי,

ואשר עשו את מותו של כל אמריקאי בשדה הקרב למיותר. אין ספק כי יש בידינו היכולת להביס מבחינה צבאית את הטוטליטריות האסלאמית. עם זאת, הטכנולוגיה רחוקה מלהתעלות אל הסוגיה העיקרית של ניצחון במלחמה והיא החשיבות הבלתי מעוררת של ביטחון עצמי מוסרי – הלך הרוח הנובע ממודעות לטוב וליעילות של המוסר העצמי – הנחוץ כדי להשתמש בנשק זה. דבר זה הוא שאפשר לנו להתגבר על ליקויים חומריים ולנצח את היפנים ב-1945. השאלה היום אינה אם יש לנו יכולת לנצח אלא אם יש לנו הביטחון העצמי והרצון לנצח.

קווי הדמיון הבסיסיים בין שני העימותים מתחילים ברעיונות שהניעו את ההתקפות. היפנים הונעו על ידי אידיאולוגיה דתית-פוליטית – השינטו – שהציגה אלוהות כל-יכולה, שטפה את מוחות ילדיהם, השפיעה על כל היבט של תרבותם, והניעה אותם לפעולות התאבדות צבאיות שהרגו מיליונים. מכתב חינוכי משנת 1890 – צו מלכותי שהוא אחד המסמכים בעלי ההשפעה הרבה ביותר בהיסטוריה היפנית – בנה את "האידיאולוגיה המיתית-דתית" הזו בתוך כתות בית הספר ועשה את פולחן הקיסר ואת החובה למדינה ליעדים העיקריים של החינוך.¹¹ בני העם היפני שנו את עיקריו והוטמע בהם מה שמלומד יפני כינה "חברות למען מוות."¹² אזרחית יפנית ציינה כיצד בשומעה כי הקיסר עומד לשאת נאום בפני בני עמו – מאורע ללא תקדים – עלו במוחה המילים ששיננה בילדותה: "בשעת חירום, הצע את עצמך באומץ למדינה." רעיונות כאלה, שהופנמו היטב והורשו בחוק, הניעו טייסי הפצצה מתאבדים – הקמיקאזה – להשליך עצמם בקנאות נגד כוחות עדיפים של ארה"ב ונתנו להם תקווה לניצחון בקרב-אחרון על אמריקאים בעלי רצון לחימה חלש. אש הקמיקאזה כותבת על ידי ההתקפה האמריקאית המוחצת ב-1945.

בליבה של תנועת הטוטליטריות האסלאמית בוערת אש דומה – דת-מדינה סמכותית, ריכוזית, גדושה באינדוקטרינציה חינוכית במימון המדינה, פולחן התאבדות למען האל והמדינה ותקווה לקרב אחרון בו ינוצחו האמריקאים. המפתח לכיבוש אש זו, התנאי ההכרחי לשים קץ לסחרור של אינדוקטרינציה, גיהאד והתקפות התאבדות על המערב, הוא לעשות את מה שנעשה נגד יפן – לשבור את כוחה הפוליטי של דת המדינה, את האסלאם הטוטליטרי, את האסלאם השולט בחוקי המדינה.

יש לזכור בהקשר זה נקודה חיונית בנוגע לפוליטיקה וממשלה. לממשלה יש מונופול חוקי על שימוש בכוח בשטח גיאוגרפי. ממשלות אינן מציעות הצעות – הן מאשרות ואוכפות חוקים. הן חייבות לעשות זאת כדי להגן על חופש המחשבה והדיבור שלנו – אולם במסגרת גבולות נאותים, המוגדרים על ידי עקרון זכויות הפרט ומוגבלים בחוקה שהיא חוק היסוד של המדינה. מטרתה של ממשלה

הכולל הכל של החוק האסלאמי – טענותיו להיותו ממקור אלוהי, התחייבותו לקיים את רצונו של "אלה" ומטרתו הסופית לשעבד אליו כל אדם בעולם – אינו מותיר מקום לזכויות הפרט או לחופש. אוסף חוקים זה הוא ברברי ושבטי, קפוא בזמן במשך יותר מאלף שנים, אינו פתוח לבידוק רציונלית אלא רק להכנעה ללא עוררין (כפי שהדגיש איש הדת האינדונזי). כפיית אוסף חוקים פרימיטיבי זה בכוח משמע להזריק דת לכל היבט של מחשבה ופעולה אנושית. זו המטרה הסופית של הטוטליטריות האסלאמית.

כדי להתחיל לקדש את אי הפרת זכויות הפרט כעקרון המרכזי של ממשלה, יש להפשיט את הפקידים לסוגיהם מעוצמה פוליטית. לא ייתכן קיום לחופש המחשבה והדיבור אם מי שיש להם תביעה לרעיונות הנובעים ממקורות מיסטיים יכולים לאכוף אותם בכפייה.

רק על ידי ניתוק הקשר בין עוצמת המדינה לבין אמונה דתית תוכל המדינה להיות מגן לזכותו של כל אדם לקיים את דתו או לא לקיימה כרצונו; רק הפרדה מלאה של דת וממשלה יכולה לאפשר לממשלה למלא את תפקידה הראוי – להגן על זכותו של כל אדם לחשוב, לדבר ולפעול לפי בחירתו.

לאור הבנה זו של הסוגיה, כיצד עלינו להתחיל להתעמת אל מול האסלאם הטוטליטרי? שוב, יש תקדים בהיסטוריה. העקרונות הבסיסיים של מדיניות רציונלית כלפי הטוטליטריות האסלאמית – עם משמעויות אסטרטגיות ברורות – התגלו במברק מדהים שנשלח על ידי מזכיר המדינה של ארה"ב, גיימס בירנס אל גנרל דאגלס מקארטור, המפקד האמריקאי ביפן, באוקטובר 1945. המברק ביסס את מטרותיה הבסיסיות של מדיניות ארה"ב כלפי דת השינטו ושרטט עבור מקארטור והכפופים לו את עקרונות היסוד שבאמצעותם יש להשיג את המטרות האלה:

אין להפריע לדת השינטו בכל הנוגע להיותה דתו של הפרט היפני. לעומת זאת, יש לחסל את דת השינטו בכל הנוגע להיותה מכוונת על ידי הממשלה היפנית וכאמצעי כפוי מלמעלה על ידי הממשלה היפנית. לא יוטל מס על אנשים כדי לתמוך בשינטו לאומית ולא יהיה מקום לשינטו בבתי הספר. שינטו כדת המדינה – כלומר שינטו לאומית – תסולק... מדיניותנו בנושא זה חורגת מעבר לשינטו... הפצת אידיאולוגיה יפנית מיליטריסטית ולאומנית קיצונית בכל צורה, תדוכא לחלוטין. והממשלה היפנית תידרש להפסיק סיוע כספי וכל סיוע אחר למוסדות שינטו.

המברק מבהיר את הצורך בהפרדה בין דת למדינה – בין זכותו של היחיד לקיים את דת השינטו לבין כוחה של המדינה לכפות אותה. דרישה זו חלה היום על אסלאם (וגם על נצרות ויהדות) בתוקף זהה להחלטה על השינטו. בנוגע ליפן, התפקיד היה כרוך בניתוק הקשר בין שינטו למדינה;

בנוגע לטוטליטריות האסלאמית התפקיד כרוך בניתוק הקשר בין אסלאם למדינה. זהו הנושא הפוליטי המרכזי הניצב בפנינו: היעדר מוחלט של הפרדה תפיסתית או מוסדית בין כנסייה למדינה באסלאם, הן מבחינה היסטורית והן בתנועה הטוטליטרית היום.

באשר למה שעלינו לעשות בעניין זה, המברק משנת 1945 הוא ישיר. להלן קטע הפתיחה של המברק כתוב מחדש עם המילה אסלאם במקום שינטו:

אין להפריע לדת האסלאם בכל הנוגע להיותה דתם של יחידים. לעומת זאת, יש לחסל את דת האסלאם בכל הנוגע להיותה מכוונת על ידי ממשלות וכאמצעי כפוי מלמעלה על ידי כל ממשלה.

אין כאן כל ספק בקשר לחופש דת. אין להתערב באמונתו הדתית של הפרט מאחר שהיא למעשה חופש המחשבה והדיבור לפי שיפוטו של הפרט, אולם דת-מדינה יש לחסל. חיוני להבין עקרון זה, להכריז עליו בבירור ולאכוף אותו, מאחר שזהו תנאי מוקדם לתבוסה כוללת ותמידיה של האויב הנוכחי של אמריקה. את האסלאם הטוטליטרי, אידיאולוגיה הממזגת את עוצמת המדינה עם אמונה דתית, יש לסלק.

אולם לתומכי האסלאם הטוטליטרי יש עוצמה פוליטית, במידה מסוימת בעשרות מדינות. האם עלינו לתקוף את כולם מייד? לא. אנו צריכים לכוון אל המרכז הפוליטי, הכלכלי והאידיאולוגי של תנועה זו – הלב המגלם את תמציתה ללא כחל וסרק ומתדלק אותה בכל רחבי העולם. אין פירוש הדבר מציאת האנשים המסוימים שארגנו את התקפות ה-11 בספטמבר. השאלה היא, באיזו מדינה קשור האסלאם קשר הדוק ביותר עם עוצמה פוליטית, המוקדשת להפצה אלימה של שלטון אסלאמי והיא חדורת שנאה לאמריקה? איזו מדינה מיוסדת על רעיונות כאלה ועל יישומם כעניין עקרוני? יש לשאלות אלה תשובה ברורה וידועה כמעט לכל אחד היום. עמוד התווך הפוליטי של הטוטליטריות האסלאמית כיום – המדינה שבה האסלאם הוא קיצוני ביותר וצמוד אל עוצמה פוליטית ואל בוז לאמריקה ולמערב – המנהיגה העולמית בהפצתו האלימה של האסלאם – היא איראן.

המדינה האסלאמית האיראנית נולדה בפעולת מלחמה נגד אמריקה – תפיסת השגרירות האמריקאית ב-1979 גם – וקריאות "מוות לאמריקה" מאז ועד היום. גם מוסלמים המתנגדים לאיראן בשל סיבות כיתתיות, כגון חסידים רבים של אוסאמה בן לאדן, שואבים השראה ממנה בשעה שהם עסוקים במלחמות ג'יהאד משלהם נגד המערב. השפעתו החשובה ביותר של בן לאדן במובן זה היתה להפיח מרץ ולחזק מוסלמים רדיקליים להתעלות מעל למריבות הקטנוניות בין פרסים לערבים ובין סונים לשיעים, להצטרף לאיראן נגד "השטן הגדול": אמריקה. חיזבאללה, חמאס ומרעיהם תלויים באיראן לצורך עוצמה

פוליטית, כלכלית ואידיאולוגית. איראן היא המתייחסת לאו"ם כמנהיגה עולמית; איראן היא המחויבת בגלוי לרכישת נשק הנחוץ כדי להשתלט על המזרח התיכון; איראן היא המתחזה כמגינה על המוסלמים מפני המערב (באמצעות אנשי דת נאמנים בעיראק, לדוגמה); ואיראן היא שזכתה בכוח מאחר שארה"ב הדירה את היריב האזורי החזק ביותר שלה, בעיראק.

המסקנה היא בלתי נמנעת. הדרך להבסת הטוטליטריות האסלאמית מתחילה בטהרן. אמריקה, תוך שהיא פועלת לבדה בכוח מכריע, חייבת להרוס את המדינה האסלאמית האיראנית עכשיו. עליה לעשות זאת בגלוי ובאופן מרשים, לעיני העולם כולו, שכן זו הדרך היחידה להפגין את הכישלון ואוזלת היד של התנועה הפונדמנטליסטית האסלאמית כולה.

הפגנה זו חייבת להמחיש את סגולת היושרה – איחוד של עקרונות ויישומם. מבחינה אינטלקטואלית עלינו להכריז קבל-עולם על כוונותינו וסיבותינו מבלי להסתתר מאחורי ניסוחים דיפלומטיים מהוססים. מבחינה פיסית, עלינו לפעול בהחלטיות ובכל הכוח הדרוש לדעתנו, כדי לחסל את המשטר האיראני מהר ככל האפשר ותוך סיכון מזערי לחיילים אמריקאים. רק כאשר יראה העולם הפגנה זו של נחישות אמריקאית תתחיל אמריקה לראות שלום וביטחון.

חיוני כי אמריקאים ינקטו פעולה זו מתוך סיבות מוסריות נכונות, מוכרזות בגלוי. אסור לנו לחפש לגיטימציה לסילוק המדינה האסלאמית האיראנית מעבר לעקרון של זכותנו להגנה עצמית. העמדת פנים כי נחוץ יותר מעקרון זה פירושה שלילת תוקפו של עקרון זה כסיבה מספקת. הנמקת הסיבות שלנו בטובת האחרים כביכול, ובעיקר בטובתם של אנשי המזרח התיכון, פירושה קבלת מעמד של דיימי מוסרי: שעבוד מוסרי של זכותנו לחיים ולהגנה עצמית לעקרון נעלה יותר כביכול. פירושו של דבר הוא שעבוד של חיינו לחייהם של האיטולות, שיהיו לאדונינו. אם אין ביכולתנו לעמוד על העיקרון של זכותנו לחיים ולחירות נגד טענתם של חסידי הטוטליטריות האסלאמית כי עלינו להיכנע לרצונו של "אללה", אזי אין לנו זכות קיום. "חולשת הרצון" האמריקאית היא תקוותם הגדולה של חסידי הג'יהאד – כפי שהיתה תקוותם של הלוחמים היפנים – אולם אין ביכולתם לכפות זאת עלינו. הם מתפללים שאנו נקבל זאת מרצוננו. מחירו של מעשה כזה הוא חיינו וחיי ילדינו. אסור לנו להיכנע.

לסילוק מדינה אסלאמית ממזרח התיכון גלוי ובקול רם יהיו יתרונות מיידיים. אנו ננקום את דמם של אלפי האמריקאים קורבנות הטרור מאז שנות ה-1960. אנו נשנה את הדימוי מעורר הרחמים שהוקרן על ידנו כאשר איראנים הסתערו על שגרירותנו ב-1979 וכאשר נמלטנו ממוגדישו ומבלנון. פעולות אלה שמשו את חסידי האסלאם

הטוטליטרי כהוכחה לחולשתנו. אנו נוכל לתקן עוול גדול על ידי ביטול הלאמתן של חברות הנפט באיראן, שנגזלו מבעליהן ב-1951 ולהשיבן לידיים פרטיות, בחסות הממשלה. מובן מאליו כי שמירת המתקנים מפני מלחמת האזרחים המתנהלת סביבם – הגנה לגיטימית של רכוש פרטי בגיבוי של איום אמין של כוח מוחץ – תהיה שימוש טוב יותר בחיילינו מאשר שמירת כמה גושי בניינים בבגדאד-תחתית מפני תושביהם. כך ינותק קו אספקת הכסף לג'יהאד האסלאמי.

על ידי סילוק המשטר באיראן, נשגר מסר ברור לעולם: הקיץ הקץ על האסלאם הפוליטי. מדינות וקבוצות חלשות יותר יירתעו באימה, כפי שעשו במשך זמן קצר אחרי ה-11 בספטמבר. הן ייסוגו, פשוטו כמשמעו, אל מאורות באדמה. כוחות אנטי-טוטליטריים ברחבי העולם יתחזקו למראה הגנה אמיתית על חיים וחירות. בעלי ברית שמעולם לא ידעו על קיומם ירימו ראשם באמון ויצטרפו לעניין החופש. ארצם של בני החורין חידשה ימיה כקדם, כביתם של האמיצים, תגיל ותשמח כאומת הבטוחים. אנו נעלה באמת על הדרך לניצחון, חופש ושלוש. על ידי אישור לעדיפותם של ההגיון ושל זכויות הפרט על פני אוזלת ידה של התאוקרטיה החשוכה, תוכל אמריקה לתבוע שוב את מקומה הראוי כמנהיגה אמיתית של העולם ולהיות משואה למי שמבינים ומוקירים חופש.

לאחר השלמת המשימה העיקרית יהיה צורך במדיניות בלתי מתפשרת נוספת כלפי הטוטליטריות האסלאמית. היבט אחד של מדיניות זו קשור להכרזה על תמיכה כלכלית באסלאם והיבט שני קשור לחינוך בחסות המדינה. המברק מ-1945, תוך החלפת המילה שינטו במילה אסלאם, מתייחס לשני היבטים אלה:

לעומת זאת, יש לחסל את דת האסלאם בכל הנוגע להיותה מכוונת על ידי ממשלות וכאמצעי כפוי למעלה על ידי הממשלה. לא יוטל מס על אנשים כדי לתמוך באסלאם ולא יהיה מקום לאסלאם בבתי הספר.

יש לאלץ את העולם המוסלמי להבין כי כל ממשלה שתתן סיוע כלכלי לחסידי הג'יהאד תיהרס. כדי שמדיניות זו תזכה ליחס רציני, עלינו להפגין את אמיתותה על ידי הריסת המשטר האיראני והכרזה מדוע עשינו זאת. רק איום ברור בנוסח "אתם הבאים בתור" יכול לנתק את הרשת הסבוכה של סיוע כלכלי אסלאמי לג'יהאד במסווה של "פיתוח כלכלי" ולשים קץ למשחקים של דוברים סעודיים המתארים באנגלית צחה את פעולותיהם כ"צדקה". ב-2003, ארגון הסעד האסלאמי הבינלאומי, שהוא ארגון צדקה סעודי, טען כי חפר 1,615 בארות ברחבי המזרח התיכון, אך גם הקים 4,400 מסגדים והפיץ מיליוני ספרים וחברות אסלאמיים. התוצאה היתה הצגה בטלוויזיה של ילדים כ"מוסלמים אמיתיים", המתחנכים לראות את היהודים כחזירים וקופים, צועקים "אללה הוא

אכבר" ומקדישים עצמם לגייהאד.¹³ צדקה כזו פירושה גיוס כספים להפצת הרעיונות והשיטות של אסלאם טוטליטרי. יש לשים לכך קץ.

הפסקת סיוע כלכלי זה מטעם המדינה לא תיתכן ללא עימות נגד אחד מחמשת עמודי התווך של האסלאם – צדקה. על ידי הפרדת הדת מן המדינה, עשויה צדקה להיות מה שמעולם לא היתה באסלאם: צדקה פרטית אמיתית. בחברה הפרימיטיבית שבה חי מוחמד לא היתה תפישה של הפרדה בין דת למדינה. המנהיגים הדתיים היו גם המנהיגים הפוליטיים ותשלום צדקה היה מיסוי כפוי על ידי המדינה כחובה דתית. מאז לא השתנה דבר באסלאם. הגיע הזמן לשים קץ לכל מעורבות ממשלתית ב"מעשי צדקה" כביכול. יש לאסור על כל המדינות הידועות כתומכות בטרור נגד המערב להטיל מסים או לספק מימון למען האסלאם.

בנוגע לחינוך, המברק משנת 1945 בגרסתו המעודכנת מסתיים כדלקמן:

אסלאם כדת מדינה – תסולק... מדיניותנו בנושא זה חורגת מעבר לאסלאם... הפצת אידיאולוגיה אסלאמית מיליטריסטית בכל צורה, תדוכא לחלוטין. ממשלות במזרח התיכון תידרשנה להפסיק סיוע כספי וכל סיוע אחר למוסדות אסלאמיים.

אחת ההקבלות הבולטות ביותר בין דת השינטו היפנית לבין הטוטליטריות האסלאמית היא ההנחלה העמוקה של מיליטריזם תיאולוגי בילדים – אידיאולוגיה פילוסופית המרוכזת בשירות צבאי למען מדינה מקודשת על ידי האל – וה"חברות למוות" שתוצאתה היא התאבדות. בכל אחד מהמקרים, המטרה העיקרית של מערכת החינוך היא לאמן ילדים לציית לנוכחות אלוהית באמצעות החדרה של תחושת הכנעה וחוסר חשיבות עצמית המחוברות לאלים. ילדים יפנים שיננו את הקריאות למילוי החובה כלפי הקיסר; ילדים אסלאמיים משננים פסוקים מן הקוראן הקוראים לאחוז בחרב. ילדים יפנים השתחוו לקיסר וצייתו לגנרלים שלו; ילדים אסלאמיים משתחוים לאללה ומצייתים לאנשי הדת שלו. יש לשבור את שליטת האסלאם בחינוך כפי שנשברה שליטת השינטו בבתי הספר ביפן.

לאחר חיסול המשטר באיראן, ההנהגה במדינות התומכות בחינוך לגייהאד בחסות המדינה – ובמיוחד פקיסטן, ערב הסעודית ומצרים – תיאלץ לבחור בין סגירת בתי הספר הממומנים על ידי המדינה לבין האלטרנטיבה האיראנית. עד אשר ארה"ב תמחיש את אופייה של בחירה זו, באמצעות פעולת תגמול חמורה נגד איראן, תוך תרגום חד-משמעי של דיבורים על עקרונות לפעולות מעשיות, אין לשום מנהיג מזרח תיכוני סיבה כלשהי לחשוש מתוצאות חמורות. עד אז, הם רואים אותנו כנמר של נייר – ובצדק. רק הרס ישיר וגלוי של מדינת

האסלאם האיראנית יכול להמחיש את הנחישות הנדרשת למשימה זו.

כפי שמבהיר המברק, הפצת המיליטריזם חורגת מתחום בתי הספר; היא מקיפה את התקשורת. חיסולה של יפן כאיום ותיקון החברה באופן בר-קיימא, חייבו דיכוי חמור של חינוך מיליטריסטי, פרסומים ושידורים. כל אלה נחוצים גם בעניין האסלאם הטוטליטרי.

אמריקה זקוקה כיום למפקד עליון המסוגל להבין ולקבוע אמת פשוטה זו: במלחמה אין "זכות" לחופש דיבור לטובת האויב. סדרת "החדשות" הכוזבות, הבדויות והמתומננות בעורמה על ידי תומכי הגייהאד – ביום האזרחים הבוכים על הרס בתייהם ופיזור בובות של ילדים על חורבות בית ששימש מקלט לטרוריסטים – כל אלה הם חלק מן המאמץ המלחמתי של האויב. במלחמה, פירוק פסיכולוגי של האויב מנשקו, לרבות החדרת טרור באמצעות תעמולה מרושעת, הוא חלק מן הלוחמה. אי-נכונותם של האמריקאים לדכא תעמולה כזו נראה על ידי אויבינו לא ככבוד לחופש הביטוי אלא כאי-רצון וכגילוי של חולשה. במצב הנוכחי על האמריקאים לאסור בכוח את הפצת האידיאולוגיה והתעמולה המיליטריסטית בכל אתר ואתר. למען הבהירות, יש לסגור את אל-ג'זירה – המקור העיקרי של התאקיה (ההונאה) המוסלמית.

לסיכום, אסלאם פוליטי, מיליטנטי, שלטון על פי החוק האסלאמי – וכל התמיכה הכלכלית והאינטלקטואלית הכרוכה בכך – יש לסלק.

המשימה לא תסתיים עם סילוקן של מדינות האסלאם הפוליטי; יהא צורך לנהל עוד קרבות אינטלקטואליים רבים. חשוב ביותר שהאינטלקטואלים המערביים יציגו לא רק את השליה – התנערות מעולם טוטליטרי – אלא גם את החיוב – הסבר ברור קבל עולם כי תכליתה המוסרית של ממשלה היא להגן על זכויות אזרחיה לחשוב ולפעול לפי מיטב שיפוטם העצמי, ללא כפייה של כנסייה, מסגד, או מדינה. אולם קרבות כאלה אי אפשר ללחום תוך העמדת פנים כי מי שמשתמשים באיומי-מוות במקום בנימוקים ובטיעונים הגיוניים אינם מתכוונים להשתמש באלימות.

אין זו התנגשות של ציוויליזציות; זו התנגשות בין ציוויליזציה לברבריות. עד אשר אנשי התרבות יסגלו לעצמם ביטחון מוסרי עמוק יותר מזה של המצייטים "לרצונו של אללה", תישאר אמריקה במגננה, במצב של דימי מוסרי והמלחמה תימשך עד לסיימה הבלתי נמנע – ענן-פטרייה גרעיני מעל אמריקה.

האם אפשר שאסלאם במתכונת "מתונה" יהיה חלופה להשקפת העולם הטוטליטרית המזהמת מוסלמים כה רבים? ייתכן, אך יש להבהיר מה פירוש הדבר. פירושו של דבר הוא אסלאם מנותק במפורש מעוצמה פוליטית; אסלאם אשר כהניו מתנערים מכל הניסיונות לכפות את חוקיו בכוח; אסלאם פתוח לביקורת של חשיבה עצמית (בדומה לנצרות המודרנית), אשר הוגי הדעות שלו בוחנים

את הקוראן כאוסף של סיפורים שנאספו ופורשו על ידי אנשים – ולא דברו הבלתי ניתן לערעור של אלוהים שיש להפיצו לפי חרב. פירושו של דבר הוא אסלאם המתיר למשומדיו לקבל את החלטותיהם בעצמם ואינו מגלה סובלנות לאימונים במוות נגדם. פירושו של דבר הוא דחייה מוחלטת של מדינת האסלאם, חוקי האסלאם והג'יהאד – על ידי המוסלמים עצמם. מוסלמים "מתונים" כאלה יתמכו בחיסולו של האסלאם הטוטליטרי. השאר יאלצו להיות עדים לתבוסת האידיאולוגיה הרעילה הזו ולהבין את חוסר התוחלת שבתמיכה בה.

השגת מטרה זו תובעת מאתנו להיות משוכנעים בעמדותינו, בטוחים בצדקתנו וישירים במחויבותנו לחופש ולהגנה על זכויות הפרט. הסתרת האמת מאחורי שפה "שקולה" כביכול, שנועדה לערפל את כוונותינו, אין בה תועלת נגד האידיאולוגיה הישירה של האסלאם. אין ביכולתנו להערים על ההונאה של האסלאם הטוטליטרי. עלינו להצהיר על מטרותנו הסופית בבירור ובגלוי; עלינו לזהות את האמצעים מבוססי-העקרונות כדי להשיג את מטרותנו ועלינו להיות אנשי-יושרה הפועלים בהתאם לערכיהם ולאמונותיהם. אין תחליף ליושרה דהיינו, אין תחליף לניצחון.

היו זמנים שדבר זה היה מובן מאליו באמריקה. ב-1945 ידעו האמריקאים כי אכן "אין תחליף לניצחון", כפי שאמר גנרל מקארטור בנאום הפרידה שלו בקונגרס. ב-1945, האמריקאים ידעו גם מה פירושו של "ניצחון". לא היתה זו רק מילה ריקה מתוכן. היא ציינה משימה מוגדרת ומטרה מדויקת. האמירה כי מטרותנו היום היא "להשיג ניצחון" היא ריקה וחסרת תועלת כמו איחולי "הצלחה" לסטודנט או לאיש עסקים. מהי "הצלחה"? כיצד נדע מתי השגנו "ניצחון"? השאלה היא: מהו הדבר אשר לו אנו זקוקים באמת מן האויב?

ההיסטוריה נותנת לנו עוד דוגמה. המילים שאמר פרנקלין דלנו רוזוולט, המגדירות את התנאים לניצחון שבהם דבק ללא פשרות במשך יותר משנתיים: "כניעה ללא תנאי." הוא אמר:

הבאת שלום לטווח ארוך לעולם כרוכה בנוסחה פשוטה של הצבת היעד למלחמה זו במונחים של כניעה ללא תנאי.... כניעה ללא תנאי אין פירושה הרס האוכלוסייה היפנית, אלא פירושה הוא הרס של פילוסופיה... המבוססת על כיבוש ועל שיעבוד של עמים אחרים.... במילים אחרות, למדנו כי אם לא נעקור את הניבים של הטורפים בעולם, הם יפרו וירבו ויוסיפו כוח.... יש לפרוק אותם מנשקם ולשמור שלא יתחמשו והם חייבים לזנוח את הפילוסופיה שהמיטה סבל כה רב על העולם.¹⁴

המונח "כניעה ללא תנאי" היה קשור אל יוליסס גראנט, הגנרל של מלחמת האזרחים של ארה"ב, אשר דרש "שום תנאים זולת כניעה מיידית וללא תנאי" מיריבו הדרומי

בפורט דונלסון, קנטאקי. בשל ניצחון זה נודע גראנט בכינוי: "גראנט כניעה ללא תנאי". האמריקאים בני אותה תקופה פירשו את ראשי התיבות U.S. כראשי התיבות של שמו: U.S. Grant וכראשי התיבות של Unconditional Surrender (כניעה ללא תנאי). האמריקאים דרשו ניצחון – לא פחות – והשוו ניצחון לזהותם העצמית כאומה.

אנו זקוקים להשיב לעצמנו היום את תחושת צדקתנו העצמית לניצחון על אויב מרושע ואכזר. עלינו לתבוע כניעה ללא תנאי של מדינת האסלאם באיראן – ושל כל מדינת אסלאם טוטליטרי עלי אדמות – לחוקים הלגיטימיים של האדם, החוקים המגינים על זכויות הפרט. כל כהן דת אסלאמי חייב לנער חוצנו מהסתת צאן מרעיתו לג'יהאד; עליו להכריז בקול רם ובגלוי על התנערותו מן החוק האסלאמי; עליו להצהיר על כוונתו לחיות על פי חוקי האנשים ובהתאם לדרישות של חיי האדם עלי אדמות. כל אינטלקטואל מוסלמי חייב להתכחש למדינת האסלאם כסטייה מפלצתית, כמנוגדת לדרישות החיים בעולם. הרס אישי, מידי עלול להיות החלופה היחידה.

אם נכון כי רוב אנשי המזרח התיכון רוצים בחיים חופשיים ומהוגנים לעצמם – כפי שרצו רוב היפנים אחרי אוגוסט 1945 – אזי הם יישושו על עקירת האסלאם הטוטליטרי מקרבם. הם ירעו לחופש שיינתן להם לקבל בעצמם החלטות לגבי חייהם. הם יגיבו כפי שהיפנים הגיבו – על ידי אימוץ ממשלה חוקתית המתנערת ממלחמה, על ידי סילוק דת המדינה מבתי הספר, עקירת המיליטריזם מן התקשורת ובניית תאגידיים במקום כתות של מתאבדים. אולם אם לא יעשו כן, יש לתת לכניעה ללא תנאי של האסלאם הטוטליטרי את מלוא המשמעות הנגזרת מתבוסתו הפוליטית: לא יהיה כל משא ומתן על מקומו של האסלאם בשלטון, שהרי אין לו מקום כזה.

אמריקאים וכל אוהבי הציוויליזציה חייבים להבין כי בידנו הדבר לעשותו. אין מדובר באידיאל אפלטוני הנראה טוב בתיאוריה אך בלתי ניתן להשגה במציאות. אנו, האמריקאים יכולים וחייבים להשיב את יושרתנו על כנה על ידי איחוד מחדש של האידיאלים והמעשים שלנו. ההיסטוריה עמנו. במונחים יחסיים, הכוחות הפיסיים שעמדו מול אמריקה ובעלות בריתה ב-1941 היו אימתניים יותר מן הכוחות העומדים מולנו היום ואמריקה הייתה אז חלשה הרבה יותר מבחינה צבאית. בימינו, יש לארה"ב עליונות טכנולוגית ותעשייתית מדהימה על המזרח התיכון. לוחמים איסלאמיים יכולים לירות ברובי קלציניקוב אך אינם יכולים ליצור אותם; כל הנשק שברשות המדינות האסלאמיות מגיע מארצות אחרות. הן חלשות בצורה מעוררת רחמים; הצבא האמריקאי שם קץ למשטרו של צדאם חוסיין תוך שלושה שבועות, ואילו איראן לא הייתה מסוגלת לנצחו במשך שמונה שנים. עם זאת, יתרונו החומרי המכריע לא יעזור אם לא נגלה רצון להטיל פצצה

ב-1945 על כנו, להמשיך להטיף למיליטריזם דתי ולאמן קאמיקזה. הדבר הטוב ביותר שעשו האמריקאים למען עצמם (ובמקרה, גם הטוב ביותר עבור היפנים) היה לשרוף את המשטר עד היסוד. כך גם היום. את המדינה האסלאמית – האסלאם הטוטליטרי – יש לסלק. הדרישה לעשות זאת היא אחריותו המוסרית של כל אמריקאי. ■

ה ע ר ו ת

1. קוד השירות הקרבי היפני, מחליף את "אלוהינו" ב"הקיסר". ראה: John Dower, *Senjinkun Embracing Defeat*, NY: Norton, 1999, p. 277.
2. קוראן, 9, 29.
3. הותאמה להסרת כל התייחסות ליפן. הצהרת פוטסדמ מ-26 ביולי 1945. < <http://www.isop.ucla.edu/eas/documents/potsdam.htm> > .
4. הערות במרכז האסלאמי, וושינגטון, 17 בספטמבר 2001, < <http://www.whitehouse.gov/news/releases/2001/09/20010917-11.html> > .
5. < <http://archives.cnn.com/2001/US/11/19/rec.bush.ramadan/index.html> > , 19.11.01.
6. Associated Press, "Zilmer: US 'Stifling' Iraq Insurgency", *New York Times*, September 12, 2006, < http://www.nytimes.com/aponline/world/AP-Iraq-Anbar.html?_r=1&oref=slogin > .
7. Associated Press, August 31, 2006, < http://www.nytimes.com/aponline/us/AP-Slavery-Charges.html?_r=1&oref=slogin > .
8. Quote from *Middle East Media Reports Special Dispatch #1285*, September 8, 2006, from < Al-Jazeera.net > , August 21, 2006. Story at "Profile: Abu Bakar Ba'asyir", BBC News, June 14, 2006, < <http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/asia-pacific/2339693.stm> > .
9. הנשיא בוש מחל כנראה על ביקורו של מוחמד חתאמי, מי שהיה נשיא איראן: "WSJ: Bush Personally Signed Off on Khatami Visit" .to US", Reuters, September 9, 2006.
10. Ayn Rand, "The Nature of Government", *Capitalism: The Unknown Ideal*, NY: Signet, 1986, p. 331.
11. על הכתיבה מחדש של ספרי לימוד ועל הרפורמות אחרי 1945, ראה: Dower, *Embracing Defeat*, pp. 33-34; Takemae Eiji, *The Allied Occupation of Japan*, NY: Continuum, 2003, pp. 347-371; William P. Woodard, *The Allied Occupation of Japan 1945-1952 and Japanese Religions*, Leiden: E. J. Brill, 1972, chapter seventeen.
12. Tsurumi Kazuko, cited by Dower, *Embracing Defeat*, p. 87.
13. Kenneth R. Timmerman, "Saudi Wealth Fuels Global Jihadism", *Insight on the News*, Nov. 11, 2003, < <http://www.freerepublic.com/focus/f-news/1009661/posts> > ; The Middle East Media Report Institute, report of May 7, 2002, has an IQRAA television clip of a young girl, calling Jews "pigs and apes" and a commentator praising her as a "true Muslim", < http://switch5.castup.net/frames/20041020_MemriTV_Popup/video_480x360.asp?ai=214&ar=924wmmv&ak=null > .
14. Ann Armstrong, *Unconditional Surrender*, New Brunswick: Rutgers University Press, 1961, pp. 12, 18, emphasis added.

– או אם נשתמש בכוחותינו כדי לחזק את אויבנו. כפי שהיה המצב לגבי גרמניה ויפן בשנות ה-1930, כך הוא המצב היום. כוחו של האסלאם הטוטליטרי מתעצם מיום ליום בעוד אנו ממתנינים. המאזן האסטרטגי ישנתה – לחסידי האסלאם הטוטליטרי יהיו היכולת והרצון לגרום ליום הדין הגרעיני שאליו הם כמהים – אם איראן תשיג פצצות גרעיני. ההמתנה איננה טוב-לב, בידוענו כי נאלץ להגיב באופן קטלני עוד יותר לאחר שענן הפטרייה הגרעיני ייתמר מעל אדמה אמריקאית. לאור הידע הזה, ההמתנה היא חוסר הגיון הגובל בפלילים.

הצורך להבין את חומרת המצב – ויכולתנו למנוע אסון – הוא דחוף במיוחד עכשיו. ברור כי תבוסת הרפובליקנים בבחירות לקונגרס ב-2006 היתה התנערות ממדיניותו של הנשיא בוש במלחמה זו. אולם חשוב יותר להבין כי הנשיא בוש לא הפעיל אסטרטגיה של התקפה וכי אסטרטגיה כזו איננה הסיבה להרג חיילים אמריקאים בעיראק. אין כל דחף לניצחון אלא רק סדרה של חללים והרתעה הדרגתית של הציבור האמריקאי. כתוצאה מכך, האויב העיקרי שלנו מתחזק ומותר לו לפנות אל העולם כמנהיג, במרחק של כמה רחובות בלבד מ"מפלס אפס" (אתר מגדלי התאומים לאחר שנחרבו בפיגוע ה-11 בספטמבר) בניו יורק. שוו בנפשכם הענקת זכות-יתר שכזו להיטלר. אסטרטגיית המלחמה ללא מלחמה של בוש גרמה לשיתוק תפקודי בשל הכשל העצמי שלנו לזהות אויבים גלויים ומושבעים ולהתייצב נגדם.

פעולותיו של ממשל בוש לא היו התכחשות לאפשרות הראשונה שהצגתי לעיל אלא לאפשרות השנייה. המדיניות האלטרואיסטית, הפרגמטית של ממשל הרוצה נואשות להיראות כקשוח תוך הימנעות מקשיחות, היא שנוסתה וכשלה. לדמוקרטים – המפלגה שניצחה במלחמת העולם השנייה על ידי הטלת שתי פצצות אטום – יש עתה הזדמנות לשוב לשיעור הקומה המוסרי בעיני הציבור האמריקאי. אם לא יעשו כן – אם יבחרו לסגת – אזי תתברר אי-נכונותם להעריך חייהם של אזרחים אמריקאים ולהעדיף על פני חייהם של אויבים זרים, ויתגלה כי הדמוקרטים אינם טובים יותר ואינם אמיצים, בעלי עקרונות ואמריקאים יותר מאשר הרפובליקנים.

יכולותינו הצבאיות אינן מוטלות בספק היום, אלא הביטחון העצמי המוסרי שלנו. מה עצר בעדנו מלהתעמת נגד איראן ב-1979, מלבד חוסר ביטחון בצדקתנו ואי-נכונות להגן על עצמנו למען עצמנו? אילו סילקנו את המשטר האיראני ב-1979 היינו מצילים חייהם של אלפי אמריקאים וילדים ברחבי העולם לא היו גדלים על סיסמאות לוחמניות ומוסרים חייהם לגיהאד. חשבו על היפנים ושאלו אם היה לנו עניין להשאיר את המשטר